

Transcriptie EPS1 - Harrie in het onderwijs

R: Hallo allemaal, welkom bij de eerste aflevering van de podcast van 'Harrie In Het Onderwijs'. Hier vertellen we alles over dit nieuwe project van CNV Jongeren. Platgeslagen is Harrie In Het Onderwijs, de Harrie gedachte voor studenten met een ondersteuningsbehoefte, hier trainen we medestudenten hoe je medestudenten met een ondersteuningsbehoefte het beste kan helpen. Door studiegenoten met die ondersteuningsbehoefte te helpen, verklein je de kans op studievertraging en draag je bij aan het succesvol participeren in het onderwijs. Bij mij aan tafel zitten twee personen, dat zijn Jessica en Pien. Bij deze mogen ze zich even voorstellen. Dus Jessica, vertel iets over jezelf.

J: Ik ben Jessica de Vroege, ik ben 27 jaar, ik ben sociaal werker. En tijdens mijn studie ben ik slechtziend geworden, dus vanuit die ervaring zit ik onder andere hier. En ik heb de laatste jaren ook mijn eigen ervaring ingezet op het voordeel van inclusief onderwijs tot aan een betaalde baan aan toe. Dus dat gaan jullie in deze podcast veel meer over horen.

R: Oké, dankjewel. En Pien?

P: Ik ben Pien van der Zanden, ik ben ook 27 jaar en ik werk bij Movisie als projectmedewerker. En Movisie is een kennisinstituut voor maatschappelijke en sociale vraagstukken. We houden ons onder andere bezig met thema's als inclusiviteit, discriminatie, inclusieve arbeidsmarkt. Ook thema's die raken aan dit project. Vandaar ook dat wij zijn aangesloten. We verzamelen op die manier kennis en we verspreiden het ook weer, zodat niet iedereen opnieuw het wiel uit hoeft te vinden. En dit doen we samen met professionals uit de praktijk en met ervaringsdeskundigen.

R: Leuk, dankjewel, welkom.

Ik ben Roselien, ik ben projectmedewerker bij CVN jongeren. En ik ben onder andere projectmedewerker op dit project. Oké, Pien, begin ik meteen bij jou.

We hebben het eigenlijk heel vaak over een ondersteuningsbehoefte in dit project. Maar ik denk dat het goed is om even duidelijk te hebben wat die ondersteuningsbehoefte, wat dat nou precies inhoudt. Kan je daar iets over vertellen?

P: Zeker, daar kan ik iets over vertellen. Het kan heel veel verschillende dingen inhouden. Dat is goed om eerst even te zeggen en ik zal wat voorbeelden noemen. En vul me zo vooral even aan.

Het kan bijvoorbeeld gaan over een lichamelijke beperking. Nou, dan kun je denken aan, ik denk dat iedereen het voorbeeld wel kent van iemand die in een rolstoel zit. Het kan gaan om een visuele beperking, een auditieve beperking. Dus dat je minder goed kan zien of moeite hebt met horen of doof bent.

Maar het kan ook gaan om psychische kwetsbaarheden of mentale problemen. Zoals somberheid, een angststoornis, psychosegevoeligheid.

Maar er zijn ook dingen als autisme, ADHD, dyslexie. Dat je een andere manier van denken en leren hebt. En wat soms vraagt om een ondersteuningsbehoefte.

Dus ja, de lijst is heel divers. Het kan ook gaan om long-covid bijvoorbeeld en klachten die daarbij komen kijken. Of dat je moet herstellen na een ongeluk.

J: Heb je ook cijfers? Over hoeveel studenten eigenlijk een ondersteuningsbehoefte hebben?

P: Ja, er zijn wel cijfers over. Dan hebben we bijvoorbeeld over studenten van hoger onderwijs. Dus van het hbo en van de universiteit. Uit een onderzoek blijkt dat van hun ruim een derde, 38%, een functiebeperking heeft. Dus dan gaat het bijvoorbeeld over een lichamelijke beperking, over psychische kwetsbaarheid, een verstandelijke beperking. En als je dan ook nog bijzondere omstandigheden meeneemt, dan kan het gaan om iets in de familiesfeer of misschien de mantelzorgtaak.

Soms vraagt topsport om aanpassingen, dan gaat het om zelfs 57% van de studenten. Ja, en daarvan weten we dat zij vaker stoppen met hun opleiding, en dat ze ook belemmeringen ervaren op de universiteit en op de hogeschool, in het studeren.

R: Het zijn echt heel veel studenten. Maar het is volgens mij ook gewoon niet altijd zichtbaar.

P: Nee, zeker niet altijd zichtbaar. Het kan ook te maken hebben dat je bijvoorbeeld snel overprikkeld bent, of dat je even in een rustige ruimte wil zitten, of dat je wat meer tijd nodig hebt bij het maken van een examen. Er zijn denk ik heel veel dingen die niet zichtbaar zijn.

En waarvan het goed is dat we er onszelf bewust van zijn, ook rekening mee houden.

R: Hoe zit het eigenlijk? Hoe ervaren studenten dit? Kan je daar iets over vertellen?

P: Ja, van de studenten uit het onderzoek wat ik net al aanhaalde, waarvan ruim een derde een functiebeperking heeft, ondersteuningsbehoefte, is 8% van de eerstejaarsstudenten met een beperking op de universiteit ervaart belemmeringen. En 12% ervaart het op de hogeschool.

En het kan dan bijvoorbeeld gaan over dat je dus niet meer tijd hebt om een examen te maken, of dat bepaalde lokalen misschien niet toegankelijk zijn, dat studieboeken niet, een functie hebben om voorgelezen te worden, dat studenten niet weten bij wie ze hulp kunnen vragen, of dat het moeilijk is om de studieadviseur te bereiken, of dat je elke keer weer opnieuw aan de docent uit moet leggen van als je dan weer een nieuwe periode hebt en weer een nieuwe docent komt. Wat jouw behoefte is, dat kan ook als vervelend worden ervaren.

R: Jessica, kan je misschien iets vertellen over jouw ondersteuningsproces? En wat dat precies inhoudt voor jou?

J: Nou, zoals ik net al een beetje in mijn introductie vertelde, ik ben slechtziend geworden tijdens mijn studie.

En dan kom je in een hele nieuwe wereld terecht. Ik had opeens die ondersteuningsbehoefte, zeg maar. Ik had ineens van alles nodig. Nou ja, dat heeft best wel lang geduurd voordat ik dat zelf ontdekt had.

Omdat dat was voor mij, wat ik al zei, allemaal nieuw. En ik merkte wel wat ik heel erg nodig had. Ik struggelde heel erg met die balans tussen studie, ziekenhuisonderzoeken, revalidatie, stage. En ik miste echt wel dat stukje begrip ook van bijvoorbeeld docenten. Dat ik ook zoekende was.

En in plaats van dat een docent zegt van, hé, je kan beter stoppen met de opleiding, want dit wordt het toch niet.

Of dat medestudenten zeiden van, hé, maar jij hebt extra tijd gekregen van decaan. Ik wil met jou samenwerken om die reden.

R: Heel slim!

J: Daarvoor, voordat ik slechtziend werd in het eerste jaar, wilden medestudenten met mij samenwerken, omdat ik een hele creatieve invalshoek heb in dingen. En dat hoorde ik ook.

Van: 'Hé, ik wil graag met jou in een groepje, want je bent zo creatief.'

En dat veranderde meteen naar, ik wil met je samenwerken, want jij hebt extra tijd. Dus dan heb ik ook extra tijd.

R: Ik kan me ook voorstellen dat je daar niet erg heel blij van was.

J: Nee, daar werd ik niet blij mee.

Het is niet dat ik het niet op tijd wil af hebben of wil inleveren. Wat daar deed ik echt wel mijn best voor. Maar ja, dat lukt gewoon niet. Want je moet ook herstellen van onderzoeken. En dat begrepen medestudenten niet altijd zo.

R; Nee, heel vervelend ja. Wat had jij nodig om voor jou studeren haalbaar te maken? Welke voorzieningen had jij nodig om je studie af te ronden?

J: Allereerst vind ik het belangrijk om te benoemen naast de praktische zaken in voorzieningen. Zoals extra tentamentijd bijvoorbeeld is:

Het begrip van docenten. Dat docenten met je het gesprek aangaan. In plaats van dat ze meteen zeggen van: 'dit wordt toch niks'. Of 'ga maar naar de decaan.'

Terwijl het bijvoorbeeld ging om een powerpoint voor de les. Die had ik bijvoorbeeld nodig. Ik heb ook een keer een docent gehad die zei 'Dan ga je maar vooraan in de klas zitten. Ik zeg ja, maar ik kan het bord nog steeds niet lezen.

Dus daar kreeg ik uiteindelijk wel een hulpmiddel van. Die kon ik in mijn laptop stoppen. En dan kon ik er of een blaadje onder leggen of naar een bord draaien. En dan kon ik het op mijn eigen laptop lezen.

Maar ik vond het wel fijn als de opleiding daarin wat meer in mee bewoog. Want eigenlijk de praktische voorzieningen toen ik eenmaal wist wat er was. Dat ging op zich wel.

Dat vind ik wel het belangrijkste. Dat stukje begrip is eigenlijk ook een voorziening.

P: Waar ik zelf wel erg benieuwd naar ben is. Wat hadden medestudenten voor jou kunnen doen op dat moment? Want in die Harrie training gaat het over wat een medestudent kan doen. Los van docenten en decanen en de onderwijsinstelling zelf. Heb je daar ook voorbeelden van?

J: Nou wat ik net vertelde. Docenten en decanen hebben het natuurlijk heel druk.

Dus ik denk ook dat als ik bijvoorbeeld al kon voor sparren. Met bijvoorbeeld een student. Met een medestudent. Even samen uitzoeken van.

Als ik ga vertragen. Wat zijn dan mijn mogelijkheden? Want dat kan, en dat je daar samen over praat. En het samen gaat uitzoeken.

Ook dat medestudenten meer openstaan. Over dat waarom heb je nou extra tijd nodig?

Waarom krijg ik extra voorzieningen?

Dat ze openstaan om dat verhaal aan te horen. En daarover ook vragen mogen stellen. In plaats van dat ze meteen mee willen doen. Omdat het wel lekker makkelijk is om ook extra tijd te hebben.

R: Ja en heb je voorbeelden van. Echt voorzieningen. Die je toch toegewezen kreeg van de examencommissie bijvoorbeeld. Ik hoorde net zoiets over het voorlezen, een software? Daar heb jij wat ervaring mee toch?

J: Ja klopt. Ik wist wel dat ik naar een decaan moest. Dus dat wist ik wel te vinden gelukkig. En nou ja. Toen zei de decaan van. Je kan inderdaad voorlezen software krijgen. Gaan we dat gewoon proberen. Even los van dat ik dat naast mijn studie natuurlijk ook moet leren. In revalidatie. Want je kan niet zomaar, als je altijd gewend bent om te lezen. Dan spraak gebruiken. Maar goed, dat liep naast elkaar. Dus toen kreeg ik spraakfunctie. Was het idee.

R: Ik denk dat heel veel mensen daar niet over nadenken. Dat je ook echt tijd nodig moet hebben. Om dan te kunnen wennen. En te kunnen leren hoe dan die voorziening het beste voor je werkt.

J: Precies. Dat is een hele andere verandering van werken. Dus ik was wel afhankelijk van die decaan. Die echt. Bij de opleiding de hele tijd aan het doorduwen was. Totdat het lukte.

R: En als dan die decaan er op een gegeven moment niet meer is. Of bij een andere faculteit hoort. Of niet meer bij jouw leerjaar hoort. Dan ervaar je wat Pien net zei. Van je bent heel afhankelijk van één persoon. Heb ik dat goed?

J: Ja klopt.

R: Hoe voelde je je daar eigenlijk bij?

J: Ik voelde best wel veel onmacht. Omdat het was voor mij sowieso een nieuwe wereld. Wat ik net zei, ik moest alles opnieuw leren. Naast een studie. Die gewoon doorgaat. Een bijbaan.

Allemaal onderzoeken in het ziekenhuis. En ik wilde gewoon die studie zo goed mogelijk doen. Met zo min mogelijk belemmeringen. Maar dan loop je opeens tegen zoveel muren op. En dan voel je je op een gegeven moment zo machteloos.

En dan ga je af en toe, ging ik, op een gegeven moment ook wel twijfelen. Kan ik deze studie ooit wel halen?

R: We hadden het net even over het gat. Wat studenten kunnen ervaren.

Dat de stap naar een voorziening, een decaan of studieadviseur. Of een vertrouwenspersoon best wel groot kan zijn. Misschien kan Pien er ook nog wel iets over vertellen.

P: Ja zeker. Het is ook zo dat afgestudeerden met een beperking moeilijker aan een baan kunnen komen. Dat begint eigenlijk ook altijd omdat ze ook lastiger een stageplek kunnen vinden.

Ze bouwen ook een minder gevarieerd cv op. Wat dan ook later weer tegen kan werken in het vinden van een baan. En ook onder de mbo afgestudeerden. Ervaren zij meer moeite met het vinden van een baan.

En mensen met een beperking vallen ook vaker uit. Tijdens hun studie. Dus dat ze dan geen diploma halen. En door het onderwijs inclusiever te maken, en ons daarop te richten. Hopen we zo ook bij te dragen aan een inclusieve arbeidsmarkt.

Zodat die overstap ook kleiner wordt. En ook al dáár meer bewustwording ontstaat. Over die ondersteuningsbehoeften. Onder de studenten. En ook de toekomstige werknemers en werkgevers.

R: Volgens mij ligt daar een hele mooie taak voor 'Harrie In Het Onderwijs'.

J: Zeker ja. En vooral ook. Studenten... Dat wil ik nog aanvullen op jou Pien. Die kunnen niet vaak dan, omdat alle energie al opgaat aan de studie. Kunnen ze niet vaak een relevante bijbaan, naast hun studie. Waardoor ze ook werkervaring mislopen. En dan ook weer achterlopen op de arbeidsmarkt. Dus dat is ook een hele belangrijke. En ik vind het ook belangrijk om annames en vooroordelen weg te nemen. Bijvoorbeeld ik ben zelf toen ik afstudeerde heel vaak afgewezen op rijbewijs. En als ik nu kijk. Naar vacatures in het sociaal domein. Dan staat overal rijbewijs vereist. Zelfs in de grote steden. Terwijl ik denk van: Wat maakt mij een minder goede professional, dat ik met het openbaar moet reizen. Dan iemand die in de auto kan stappen.

R: Ja, Harrie In Het Onderwijs is natuurlijk op die manier. Draagt zijn steentje bij. Door hopelijk in dat gat te springen. Zodat we medestudenten kunnen trainen. Hoe ze het beste een medestudent met een ondersteuningsbehoefte kunnen helpen. Bij deze zijn we dan helaas al aan het einde gekomen van de eerste aflevering van de podcast van Harrie in het Onderwijs. In aflevering 2 gaan we focussen op wat er nodig is voor gelijkwaardigheid in het onderwijs. Wat je kan doen als medestudent om daaraan bij te dragen. En hoe gaan we dat probleem nou eigenlijk een beetje oplossen. Wil je daar graag antwoord op hebben? Luister dan vooral naar aflevering 2 van de podcast. En ik zie jullie dan.

Transcriptie EPS2 - Harrie in het onderwijs

R: Hallo allemaal, welkom bij de tweede aflevering van de podcast 'Harrie in het onderwijs'. In deze podcast vertellen we je alles over het project van CNV Jongeren, 'Harrie in het onderwijs'. Even een kleine recap.

'Harrie in het onderwijs' is de Harrie-gedachte in een nieuw jasje, dus voor studenten. Een training voor mede studenten waarin zij getraind worden hoe ze het beste kunnen omgaan met een student met een ondersteuningsbehoefte.

De vorige keer bespraken we onder andere met Jessica, onze ervaringsdeskundige, over haar studietijd.

En in deze aflevering willen we eigenlijk daar iets meer mee gaan en willen we het ook hebben over gelijkwaardigheid. Hier aan tafel zitten dus weer Jessica en Pien, en luisteren ook vooral de vorige aflevering.

Als je wil horen waarom het belangrijk is om over dit onderwerp te praten.

R: Zouden jullie me misschien kunnen vertellen wat jullie is bijgebleven uit de vorige aflevering?

P: Wat me vooral is bijgebleven uit de vorige aflevering is denk ik de voorbeelden die Jessica heeft genoemd, want dat maakt het toch wat tastbaarder zeg maar. Omdat je het iets meer voor je voor kan stellen en ook wel dat het dus echt wel om een grote groep gaat.

Dus dat het ook overal speelt en daarom ook belangrijk is om hier aandacht voor te hebben.

R: Jessica?

J: Inderdaad, ook als je de cijfers weer hoort, dan denk je van oh het is toch wel echt een hele grote groep. En daarbij ook. Weer het belang van we moeten gewoon over dit onderwerp blijven praten. Want we zijn er gewoon nog lang niet.

R: Ik ga meteen even bij je door. Want we hebben de vorige aflevering gehad over jouw ondersteuningsbehoefte. Mijn volgende vraag is eigenlijk van hoe gingen medestudenten daarmee om?

Heb je daar voorbeelden van? Goede voorbeelden? Misschien wat minder goede voorbeelden, wat je niet prettig vond?

J: Ja, dat verschilde heel erg van medestudenten tot medestudent. Zoals ik in de vorige aflevering ook al zei, sommige medestudenten maakten graag gebruik van het feit dat je voorzieningen had. En die zag je dan niet meer als een gelijkwaardige medestudent. Dat vond ik wel jammer.

Maar ik heb ook goede ervaringen met medestudenten. Waar het gewoon wel gezellig was. Vriendschappen aan overgehouden.

En ja dat waren gewoon gelijkwaardige medestudenten waarmee ik over dingen kon praten. En als we tegen bijvoorbeeld dezelfde dingen aan liepen. Dat we gewoon dat samen konden aanpakken.

R: Heb je ook echt concrete voorbeelden van iets wat je heel fijn vond? Wat iemand voor je heeft gedaan?

J: Ehm, ik denk, het voelde allemaal zo vanzelfsprekend en natuurlijk. Het was misschien wel heel fijn, het heeft niet zozeer met mijn beperking te maken. Maar meer om niet in een gat te vallen was, ik moest mijn scriptie schrijven in corona tijd. En de lessen waren online. Maar we konden ons wel inschrijven op school om daar te gaan studeren. En dat deed ik gewoon een paar dagen per week met een medestudent.

Waardoor je toch samen ook kan sparren. In het algemeen, waar loop je tegenaan? Is er al je onderzoek? Dus dat vond ik heel fijn. Dat je dan gewoon samen die keuze maakt.

Om samen aan je onderzoeken te werken.

R: Ik kan me ook voorstellen dat er op dat moment dan ook wel ruimte is om te praten over wel dingen die binnen je ondersteuningsbehoeften vallen. Dat je daar ook even aandacht aan kan schenken.

J: Precies. En dat is ook heel laagdrempelig als je al samen op school zit. Want ik merkte wel dat de drempel hoog is als je dan weer mensen moet bellen. Omdat je op afstand zit.

R: Ja, dat begrijp ik.

Je had het natuurlijk al even over het gat. En we hebben het gat al in de vorige aflevering genoemd. Maar wat we hebben geleerd is dat het gat gewoon heel groot is.

En dan bedoel ik, het gat tussen de ondersteuningsbehoeften en de voorziening. En ik kan me voorstellen dat op dat moment dat gat voor jou wordt verkleind. Zeg ik dat goed?

J: Ja, klopt. Dat klopt zeker. Ook inderdaad wat je zegt. Als je ook een beetje met je studenten kletst. Elkaar vertrouwt. Een band met elkaar hebt.

Dan maakt het de drempel sowieso lager om te kunnen praten over dingen.

Voorzieningen. Wat soms best wel lastig is. Want sommige voorzieningen zijn zichtbaar in de klas.

Zoals een leeshulpmiddel om het bord en mijn laptop te kunnen lezen. Grotere blaadjes.

Dat is zichtbaar.

Maar bijvoorbeeld wat het met je doet om een beperking te hebben. Of die balans te zoeken. Wat betekent het voor je studie. Ik bedoel de medestudente zien niet buiten de hogeschool, als je de volgende dag na een drukke lesdag met heel veel pijn in bed ligt bijvoorbeeld. En dat maakt het ook best wel moeilijk om erover te praten. Als je wat meer afstand voelt met je medestudenten.

R: Snap ik. Pien, zou je misschien nog iets kunnen vertellen over wat Jessica nu aanhaakt?

Dat gevoel van misschien ook wel de gelijkwaardigheid. Dat je met je studenten samen bent. Dat we samen al een gat kunnen opvullen.

P: Ja zeker. En ik denk ook wel goed wat je zegt. Dat het ook heel veel dingen zijn die we dus niet zien. Dat het ook goed is om ons dat te beseffen. Dat niet alles zichtbaar is. En dat ook in het studentenhuus of in de thuissituatie. Dat het dan gewoon door gaat. Het gaat allemaal met elkaar samen. En als het gaat om gelijkwaardigheid. Wat jullie ook in de training proberen naar voren te brengen. En dan hebben we het eigenlijk over dat iedereen gelijk is. Natuurlijk in het woord.

Je hebt allemaal kwaliteiten en eigenschappen. En je bent allemaal mens. En dat is voor iedereen hetzelfde waard. En dat betekent dus ook dat iedereen dezelfde rechten heeft. En een gelijke behandeling verdient.

In het geval van het onderwijs gaat het dan bijvoorbeeld over. Kan iedereen dus meedoen? Is het toegankelijk voor iedereen? En dat je dat bij voorwaarts al regelt. In plaats van dat je op het moment zelf, als het dus niet toegankelijk is.

Dat je dan allerlei tijdelijke oplossingen gaat verzinnen. En in de training proberen jullie dat heel erg duidelijk uit te leggen. Door zeg maar een plaatje van een voetbalveld. Waar verschillende mensen naar kijken. En een aantal die kunnen niet boven het hek uitkijken. Dus die kunnen eigenlijk niet de wedstrijd volgen. Nou dan kan je natuurlijk een opstapje maken. Of een bak of iets om op te staan. Zodat die mensen wel mee kunnen kijken. Maar als je dan nog iets verder gaat.

Dan zou je er ook voor kunnen zorgen dat het hek gewoon doorschijnend is. Zodat iedereen er doorheen kan kijken. En dat je überhaupt die extra aanpassing zeg maar. Dus dat opstapje niet nodig hebt. En als het ook gaat over contact tussen studenten.

Dat kwam ook in de training mooi naar voren. Is dat het dus. Bijvoorbeeld als iemand een ondersteuningsbehoefte heeft. Dat je niet in een groepsgebesprek heel erg focust op. Wat heb jij nodig? Maar dat je gewoon met z'n allen het gesprek aangaat.

Van wat hebben we gezamenlijk nodig om dit te laten slagen. En dat je dus op die manier niet heel erg de nadruk op één iemand legt. Maar gewoon in de algemeenheid kijkt. Wat moeten we van tevoren afspreken?

Of hoe gaan we ervoor zorgen dat iedereen mee kan komen. En niet op één iemand specifiek je richten .

R: Misschien een goede vraag. Wat denk jij dat de mede studenten moeten doen.

Om dat dan te veroorzaken. Om dan dat gat te verkleinen. Om dan gelijkwaardig bezig te zijn.

P; Nou ik denk wat ik net zei. Dat je gewoon het gesprek ook opent over.

Wat hebben we nodig om samen deze opdracht uit te voeren. En dat je daar heel open over praat. En niet dat je heel erg naar één iemand wijst. Die misschien een zichtbare beperking heeft. Wat heb jij nodig? Of een minder zichtbare beperking.

En dat je er gewoon een gesprek met elkaar over aangaat met elkaar. En wat andere voorbeelden die je zou kunnen doen. Is dat je met iemand mee gaat naar de studieadviseur. Dat je ook een borrel organiseert. Want studenten hebben natuurlijk ook wel eens borrels van studieverenigingen. Dat ook die toegankelijk zijn voor iedereen. Dat je bijvoorbeeld met de auto daar kan komen. Dat het rolstoeltoegankelijk is. Ja maar misschien ook wel dat er een ruimte is waar je even zou kunnen terugtrekken. Als je een prikkelarme omgeving wil. En daarnaast kan je ook als student. Als jij bijvoorbeeld een presentatie geeft.

Kan je er al voor zorgen dat die dan wordt uitgeprint. In een groter lettertype of op groter papier. Zodat iedereen dat kan volgen. En ik denk vooral ook door een luisterend oor te bieden. Dus ook gewoon naar elkaar te luisteren. En ook het gesprek aan te gaan.

J: Ja mooi. En een aanvulling. Je zegt van de powerpoint. Vind ik altijd wel een hele mooie om mee te geven waarin je eigenlijk al gelijkwaardig en inclusief kan zijn. Zonder dat je iets extra's moet doen. Je kan ook al in je verhaal, bijvoorbeeld vertellen van. Nou ik heb hier bijvoorbeeld een plaatje. Van een voetbalveld met dat hek. En hier staan drie mensen naar te kijken. Dat je dat al verteld in je verhaal. Dan hoef je het ook niet extra uit te leggen. Maar dan vertel je wel wat er te zien is. Als je bijvoorbeeld mensen in je klas hebt. Die het bord niet kunnen zien.

R: Oh ja. Vind ik een goede aanvulling. Dat ze eigenlijk van het plaatje naar een hek.

Waarin mensen een kistje of een kratje gaan opstaan. Naar een doorzichtig hek. Want je kan ook een plaatje groter uitprinten. Maak een aanzondering. Of je kan alvast van tevoren vertellen over wat er überhaupt opstaat. En dan ben je misschien bezig met dat hek doorzichtig maken. Nou oké. Ik had nog een beetje een. Nou gevaarlijk weet ik niet zo goed. Maar in ieder geval een belangrijke vraag.

Waar denk je dat de grens ligt. Voor een medestudent. Want je kan heel veel doen. Maar niet elke medestudent wil ook wat doen. Of is capabel genoeg om het te doen. Weet de goede plekken te vinden.

P: Nou kijk natuurlijk een deel ligt bij de onderwijsinstellingen. En bij de docenten. En bij hoe dat is georganiseerd. Hoe je dat zo inclusief mogelijk kan maken. En een mede student die kan er denk ik vooral voor een andere student zijn.

En zoals die voorbeelden. Die we net al bespraken. Maar vind ik lastig om te beantwoorden. Waar dan precies die grens zit. Ik denk dat dat. Je kan natuurlijk wel ook. Als mede student zonder ondersteuningsbehoefte.

Kan je natuurlijk wel kenbaar maken. Dat er bepaalde dingen nog niet inclusief zijn. Daar kan je ook aan bijdragen. Dat niet alleen degenen om wie het gaan. Zich daarover moeten uitspreken. Maar dat je dat ook als mede student kan doen. Van hé ik merk dat een aantal studiegenoten hier moeite mee hebben.

Of dat dit niet goed geregeld is. Zodat ze ook een soort van versterking daarin krijgen. Dat kan je wel doen. Maar uiteindelijk sommige aanpassingen die Ja die zijn denk ik wel buiten je eigen. Hoe noem je dat?

R: Macht.

P: Buiten je eigen macht.

R: Ja. Want Jessica. Heb je ook iets meegemaakt, waarin de medische student niet iets voor je kon doen bijvoorbeeld. Waar ze wel weten het probleem aan te stippen.

Maar dat ze je daar helaas niet mee kon helpen.

J: Ja ik had het meer. Zelf ook toen ik zelf vierdejaars student was. En aankomende eerstejaars met de visuele beperking de opleiding in ging begeleiden. Dus ook echt. eigenlijk een soort van speciale open dag ging geven. krijg je weer met dat kratje naar het hek eigenlijk. Om te vertellen ook, waar zijn de decanen. Wat moet je regelen als je student met een functiebeperking bent. Waar moet je dan allemaal terecht. Dus tot zover. Kon ik dat wel doen. Maar ja.

Daarna moesten ze het zelf regelen. En daarna was ik natuurlijk als vierdejaars weg. Dus ik merkte ook voor die studenten. Toen zij op de opleiding zaten. En ik niet meer. Dat voor hun ook. Ik bood wel aan, zoals een appje mocht sturen of zo. Maar het was voor hun ook een grote drempel. Omdat ik was eigenlijk niet meer in beeld op de hogeschool.

R; Nee zag je dat. Zag je mee. Dat. Eigenlijk het elke keer overnieuw begon. Die zoektocht.

P: Ja.

R; Ja snap ik. Wat ik dus vroeg van. Heb jij zelf een situatie meegemaakt. Waarin de mede student niet iets voor jou kon betekenen. Dat ze het wel wilden. Maar dat ze niet de tools hadden of dat het eigenlijk niet aan hen was.

J: Ja bijvoorbeeld toen ik op stage moest. Dat ik met dat stageaanbod zat. Dat ik daar per se een stage voor moest hebben. En niet een stage buiten het aanbod mocht accepteren. En mijn mede studenten waren wel heel lief om mee te denken. Mee te kijken naar sollicitatiebrieven en zo. Maar uiteindelijk konden ze me niet echt aan de stage helpen. Omdat die invloed ligt toch bij de docenten. Die gekoppeld waren aan die stages. En bij de organisatie zelf.

R: Ja dus dat is denk ik. Heel specifiek ook wel van als mede student kan je heel veel doen. Maar heel veel zaken kun je ook niet aanpakken. En daar proberen we in de training ook niet op te focussen op wat je niet kan. Want net zoals bij een ondersteuningsbehoefte. Het is veel interessanter om te praten over wat je wel kan. En wat je wel kan doen. En wat je wel kan betekenen voor een ander.

J: Ja Precies. Maar wat ik wel denk wat mede studenten kunnen doen. Is een vraag stellen, Nieuwsgierig zijn, hoe komt het dat je bijvoorbeeld extra tijd hebt. Of dat je dit nodig hebt. Of hoe werkt dat dan. Want ik denk dat het juist goed is ook als je geen ondersteuningsbehoefte hebt. Om voor zoveel mogelijk studenten te weten. Wat is de weg naar de decaan. Of hoe wordt dat allemaal geregeld. Zodat zij eigenlijk spread the word. Zodat dat een soort van olievlek invloed heeft. Dat mocht je het nodig hebben. Of iemand spreken bijvoorbeeld. Die er mee te maken heeft Of die het even zoek is. Dat je dan als mede student wel kan zeggen. Oh ja nou ik hoorde dat je dat en dat kan doen. Of via die weg.

R; Hoor ik je goed. Dat het eigenlijk gaat om het een stukje bewustwording, over wat je school, studie of faculteit te bieden heeft aan voorzieningen?

J; Klopt.

R; Oké.

Dit was weer het einde van de tweede aflevering van Harrie in her onderwijs de podcast.

In de volgende aflevering, helaas ook de laatste, gaan we het hebben over 'Harrie in het onderwijs', de training zelf. En hoe jij als mede student. Eigenlijk in dat gat zou kunnen springen

Waar we het vaak over hebben gehad. Hoe krijg je nou bewustzijn bij je medestudent? Als je hier ook benieuwd naar bent. Luister dan vooral naar de derde aflevering. Van 'Harrie in het onderwijs' de podcast!

Transcriptie EPS3 - Harrie in het onderwijs

R: Hallo allemaal, welkom bij de derde en helaas alweer laatste aflevering van de podcast van 'Harrie in het Onwijs'.

In deze podcast vertellen we je alles over het project van CNV-Jongeren, Harrie in het Onwijs. In de vorige aflevering hebben we gesproken hoe belangrijk het is om over gelijkwaardigheid te praten.

In deze aflevering gaan we de training toelichten en hoe gelijkwaardigheid daarin terugkomt.

R; Heel kort naar Pien, wat houdt de training precies in?

P: We zijn met Movisie aangesloten bij dit project om mee te kijken in de ontwikkeling van de training en deze ook te evalueren.

Dus als we de training uittesten ook om studenten te vragen wat ze ervan vonden en hem zo te kunnen verbeteren.

En wat de training nu inhoudt is dat het maximaal een dagdeel, iets korter, een aantal uur waarin CNV-jongeren in gesprek gaat met studenten. Je kan dan denken aan een groep. Een groep van 10 tot 15 mensen.

En het doel is vooral bewustwording te creëren. Dus bewustwording over wat houdt een inclusieve onderwijsomgeving in? Wat kan ik daar zelf aan bijdragen als student? En wat zijn bepaalde ondersteuningsbehoeften die medestudenten kunnen hebben?

En daarover ook het gesprek met elkaar aangaan. Dus naast dat er wat dingen worden uitgelegd gaat het er vooral ook over dat er voorbeelden worden aangehaald. En dat je daar dan met elkaar gaat over nadenken van wat zouden we in dit geval kunnen doen?

En er wordt ook een behoefte kaart ingevuld. De studenten gaven ook aan dat ze dat erg interessant vonden die hem tot nu toe hebben gevolgd. In die behoefte kaart gingen ze hun eigen behoeftes tijdens het studeren in kaart brengen.

En dat was ook om bepaalde dingen duidelijk te maken dat iedereen dus behoeftes heeft. Dus ook mensen die misschien niet in eerste instantie een ondersteuningsvraag hebben.

En op een die manier ben je je ook bewuster van de behoeften van anderen.

En de studenten gaven dat ook terug dat ze dat erg interessant vonden en leerzaam.

R: Ik denk ook dat het wel heel belangrijk is om je te beseffen dat je pas inzicht kan hebben in de behoeften van de ander, pas als je inzicht hebt in de behoeften van jezelf. Dat je dan

ineens merkt van goh, mijn behoefte kan op dat moment heel anders zijn dan die van de ander.

P: Dat je daar ook bewust van bent inderdaad.

Ik zeg heel vaak bewust, maar ik denk het grootste doel van de training is wel bewustwording creëren. En dan vervolgens bijdragen aan zo'n goed mogelijke medestudent zijn. En ook kennis maken met vaardigheden.

Wat je dan zou kunnen doen in bepaalde situaties.

Een aantal collega's van Movisie die hebben honderd wetenschappelijke studies naast elkaar gehouden om te kijken wat werkt tegen het wegnemen van vooroordelen bij mensen met een lichamelijke beperking. Ze hebben ook gekeken naar psychische kwetsbaarheden. Wat daarbij werkt om die vooroordelen echt weg te nemen.

Een aantal tips die daaruit voortkomen is bijvoorbeeld dat het heel erg goed werkt om naar ervaringen van mensen te luisteren. Eigenlijk wat we nu ook al doen. Ontmoeting en contact. Echt iemand leren kennen. Dat vaak al vooroordelen wegneemt.

Maar ook in de media. Dat daar bijvoorbeeld veel meer sprake is, in een langdurige serie die je op tv ziet. Dat daar bijvoorbeeld ook iemand in zit met een beperking en dat dat dan heel normaal is. Dat je er op die manier ook vooroordelen weg kan nemen.

En wat ook bij lichamelijke beperkingen belangrijk is om te weten. Is dat het niet schijnt te werken om stimulaties te doen. Dus om mensen bijvoorbeeld met een blinddoek door het schoolgebouw te laten lopen. Of met een rolstoel. Omdat het juist...

R: Waarom werkt dat niet?

P: Omdat op die manier mensen dan gezien worden als minder capabel. Want het legt teveel de nadruk op wat mensen niet kunnen. In plaats van wat ze wel kunnen.

R: Heel belangrijk.

P: Of dat werkt dan eerder medelijden of iets.

Dus dat is geen goed idee om vooroordelen weg te nemen.

R: Dat is ook zeker de Harrie-gedachte. Dat je dan eigenlijk vooral kijkt naar wat iemand wel kan. En niet wat ze niet kunnen.

P: Zeker.

R: Hele goede aanvulling.

\

P: En als het gaat om psychische kwetsbaarheid. Dan helpt het vooral het contact hebben met mensen ook. Dat je ze gewoon leert kennen. En daar ook over praat.

R: Jessica, jij was ook bij de eerste pilot van deze training. En jij hebt ook de behoefte kaart ingevuld. Hoe vond je dat eigenlijk?

J: Nou, ik vond het heel interessant. Ik heb nog vanuit mijn eigen studententijd ingevuld. Aan de ene kant geeft de behoeftekaart heel veel inzicht in je eigen ondersteuningsbehoefte. Wat ik nou precies nodig? Dat je dat heel concreet kan maken. En dat is fijn.

Want het kan bijvoorbeeld niet alleen helpen naar je medestudent toe. Maar ik denk dat het ook een hele waardevolle oefening is in de training. Om ook mee te nemen naar belangrijke punten in je studie. Bijvoorbeeld sollicitatie over stages.

Of andere belangrijke momenten. Waarin je moet communiceren over je ondersteuningsbehoefte.

En daarnaast is het ook een goede handvat om het gesprek aan te gaan met je medestudenten erover. Maar ook om inzicht te krijgen van je medestudenten. Wat hun behoeften zijn. Dat je eigenlijk ook ziet van...

Hé, ik ben eigenlijk helemaal niet zo anders. Iedereen heeft iets nodig.

R: Ja, het is wel goed dat je dat zegt. Want het is natuurlijk denk ik ook zo dat... Stel, je hebt zelf een ondersteuningsbehoefte. Dan kan je nog steeds wel iets voor iemand anders betekenen. Die ook wel een ondersteuningsbehoefte heeft.

J: Zeker, ja. En ik denk ook dat daar juist heel erg de kracht ligt. Dat je ook... Ik heb al social work gedaan. Ik miste daar wel een beetje op de opleiding, ook van hoe je wat je zelf hebt meegemaakt, hoe je dat in kan zetten als kracht. En als waarde. Eigenlijk als extra kracht. Voor je professionele ontwikkeling.

En in je studie als toekomstig professional. En later in je werk en leven als professional.

R: Ja, en ook wel leuk om te weten. De behoefte kaart vullen we niet zomaar in. We vullen hem altijd in in een bepaalde setting. Of dat nou school is, in een collegezaal, in een studentenhuis. Of echt thuis thuis, dus dan ben je ouders thuis. Want dan kan elke behoefte denk ik heel anders uitvallen. En ik denk dat dat heel fijn is voor een student. Om dan heel concreet te maken. Dat je behoefte dan heel anders kan zijn. In de een situatie dan in de ander.

J: Mee eens.

R: In de training hebben we ook. Nadat we de behoeftkaart hebben ingevuld. Hebben we het over een verschillende casus. Een situatie. En daarin kan een student bedenken. Wat zou je daar kunnen of willen betekenen. Een van de casussen is bijvoorbeeld: Stel je hebt een presentatie. Je hebt een groepje. En je weet dat iemand in je groepje autisme heeft. En hoe ga je hiermee om? Jij hebt het ook ingevuld Jessica. Hoe heb jij hem eigenlijk ingevuld?

P: Ik zal inderdaad kijken. Als je al langer met die student in de klas zit. En misschien al eerder een project hebt gedaan. Dan zal ik vragen van, wat zijn de behoeften? Welke onderdelen vind jij fijn om uit te werken? Of vind je het juist fijn om de regie te pakken? Of juist niet? Dat kan natuurlijk ook even. Los van of je autisme hebt of niet. Er zijn gewoon mensen die liever de regie pakken. En er zijn mensen die liever op de achtergrond blijven.

Dus als je kijkt van. Sowieso per groepje van. Waar ben je goed in? Wat wil je doen? Wat vind jij prettig om bij te dragen? Sowieso niet de nadruk leggen op de autisme. Maar echt de nadruk op de inhoud. En hoe we met elkaar tot een goede presentatie kunnen komen.

R: Want hier hebben we het met de studenten ook wel over. Op een gegeven moment van. Hoe vliegt het nou aan? Wanneer creëer je gelijkwaardigheid? Doe je dat door alleen die studenten aanspreken? Of door het hele groepje eigenlijk aanspreken? Wat je zegt van. Wat is ieders behoefte? Hoe kunnen we dit nu het beste doen? Hoe zou jij dat?

P: Ja ik denk. Ik zou denk ik met de hele groep gewoon gezamenlijk bespreken. Van wat heeft iedereen nodig om, ja de samenwerking tot een goed einde te brengen zeg maar. En een goede presentatie neer te zetten. En niet heel erg één persoon. Ja soort van voor het blok zetten van. Nou jij hebt dit dus wat. Wat heb jij nodig? Meer dat je het in. Ja dat je het gezamenlijk met z'n allen bespreekt. Of anders even één op één.

R: Ja komen we toch weer terug bij het hek, uit de vorige aflevering. Wanneer ben je nou echt inclusief bezig. Dat iedereen mee doet. In plaats van dat iemand elke keer in de uitzonderingspositie zit.

P: Ja het kan ook voorkomen dat mensen misschien twijfelen. Of dat ze, überhaupt moeten vertellen wat voor. Of ze een ondersteuningsbehoefte hebben. Dus dat je het helemaal niet weet of.

R: Ja.

P: Dus uiteindelijk ligt de keuze natuurlijk altijd bij de persoon zelf. Of dat die dat wil of niet. Denk ik.

R: Ik denk wel dat het heel belangrijk is. Dat je... Je moet je ook wel vertrouwd voelen. Om te kunnen vertellen dat je ondersteuningsbehoefte hebt.

P: Ja.

R: En ik denk dat een mede studenten daar ook aan bij kan dragen. Een vertrouwde plek creëren waarin dat zou kunnen. En is het altijd de keuze aan de student.

P: Ja.

R: Of ze het wel of niet vertellen. Maar dan is er in ieder geval ruimte voor. En ik denk dat dat als, in het kader van bewustwording. Dat dat een goede... Sowieso een goede invalshoek is.

Ja. Oké. Jullie zijn allebei bij de eerste pilot geweest. zei ik net al even kort. Wat waren eigenlijk je eerste indrukken van de training? Jessica?

J: Ja.

Ik vond het een waardevolle training. Ik vind het mooi dat er allemaal verschillende onderdelen aan de bot komen. We hadden het net al even over die behoefte kaart. Dus ik vind het heel sterk dat jullie daar gewoon. Dat alle studenten daarin betrokken worden. Dat je niet alleen maar handvatten krijgt. Hoe je een medestudent. Hoe je een Harrie kan zijn voor een medestudent.

Maar ook om zelf die oefeningen te doen. En jezelf bewust te worden van. Wat heb ik eigenlijk nodig? Dus dat je iedereen het ook zelf laat ervaren. Dat vind ik er heel mooi aan.

P: Ja. Ik denk dat het ook wel goed is om te benoemen. Dat de training ook onder andere wordt gegeven door iemand. Die zelf ervaring heeft met ondersteuningsbehoeften. Dat je ook op die manier al meteen kennis mee maakt. En dat er ook een ervaringsverhaal wordt gedeeld.

En wat mij zelf nog opviel. Wat we ook nog terug hadden uit de evaluaties. Was dat bij de brainstorm zeg maar. Toen we in gesprek gingen over casussen. Dat dan toch de nadruk sneller wordt gelegd op lichamelijke problemen. Of dingen die je ziet. En minder op bijvoorbeeld psychische kwetsbaarheid. Dus dat dat nog wel interessant is. Om daar wat meer aandacht aan te besteden. Wat houdt dat dan bijvoorbeeld in? En hoe kan je daar dan mee omgaan? Hoe kan je daar rekening mee houden?

R: Ja. En je had het even gehad over de evaluatie. Hoe is de evaluatie van Movisie ingestoken? Hoe maken ze daar kennis mee?

P: Ja, de training is nu drie keer getest. En dan hebben we eigenlijk heel simpel een evaluatieformulier. Hebben we met een aantal vragen. Daarin vragen van welk onderdeel vond je het nuttigst? Welke inzichten neem je mee? Wat ga je vanaf nu anders doen? Welke tips heb je? Of wat vond je dat het beter kon? Welk cijfer geef je aan de training? En we testen ook of de doelen volgens hen bereikt zijn. Die we met de training proberen te bereiken. En nou, tot nu toe is het heel positief beoordeeld. Dus als we het naar boven afronden. Dan is het cijfer een acht. Wat de studenten tot nu toe geven voor de training. En wat ze heel vaak benoemen in. Wat ze eruit meenemen. Is dat ze meer rekening willen houden met elkaar. Dat ze zich daar meer bewust van zijn geworden. En dat er dus allerlei verschillende vormen bestaan van ondersteuningsbehoeften. En dat je daar met elkaar vooral het gesprek ook over aan moet gaan. Ja, dat zijn dingen die we dan bijvoorbeeld zien in die evaluatie. En nou ja, dingen die beter kunnen. Dat geven we dan weer. Dat bespreken we dan weer met jullie. Zodat die uiteindelijk zo goed mogelijk kan worden natuurlijk. Ja, want ik ga gewoon van een acht naar een tien.

R: Ja, precies. Ja, zeker. Even terug naar jou Jessica. Want jij zat natuurlijk bij de pilot, maar je hebt ook meegeholpen aan het maken van de training. Want we hebben met een aantal studenten onder andere met jou hebben een sessie gehad. Waarin we ook vooral vroegen om input voor de training. Natuurlijk toen jij studeerde bestond de training dus nog niet. Hoe denk je dat deze training jou had kunnen helpen? Of een medestudent eigenlijk uit jouw klas, faculteit?

J: Ik denk dat het mijn medestudenten vooral had kunnen helpen door een meer open en nieuwsgierige houding aan te nemen. Dus door meer vragen te stellen in plaats van meteen wat ik al eerder in een eerdere aflevering noemde. Bijvoorbeeld te zeggen van: 'oh ik werk met je samen. Het is lekker makkelijk om ook extra tijd te hebben'. Dat daar meer begrip voor gecreëerd wordt. En ook in het algemeen dat je meer, dat er meer kans is. En je je prettiger voelt om gewoon over dingen te praten. Even ongeacht dat het over ondersteuningsbehoefte is, over iets anders dat er speelt. En ik denk voor mezelf dat het me heel erg geholpen had. Dat ik ook een beetje kon sparren met medestudenten om te kijken van wat heb ik nou echt nodig. Omdat het voor mij ook allemaal een nieuwe wereld is.

En ik ook niet zo goed wist hoe ik bijvoorbeeld over beperking moest communiceren. Wat mijn behoeften waren. Dus ik denk dat zo'n training heel erg mij had geholpen. Om dat, om me daar meer bewust van te zijn.

En dat ook dan weer te durven delen met medestudenten. En wat mij uiteindelijk denk ik indirect had kunnen helpen om nog sterker in bijvoorbeeld sollicitaties te zitten.

R: Ja, dat snap ik. Ja want dat is natuurlijk toch wel wat als je dat, op een gegeven moment komt dat op tafel. Als er nou een eerste gesprek is, tweede of een arbeidsvoorwaardengesprek. Of in je proeftijd.

Ergens komt het boven tafel. Dat je dat met je meedraagt. En dat je daarmee om moet gaan op een bepaalde manier.

Welk bewustzijn denk en hoop je dat er bij de studenten die er zaten hebben heeft opgewekt?

Dus dan is het natuurlijk dus heel fijn dat jij er persoonlijk wat van hebt opgepikt. Maar wat hoop je van over studenten die je verder niet kent. Wat hoop je dat zij hebben opgepikt?

J: Ik hoorde van studenten terug in de training met wie ik in het groepje zat om behoefte kaart in te vullen en te bespreken.

En toen we mijn behoefte kaart bespraken, zei de student van ik ben er nu ook bewust van dat medestudenten met ondersteuningsbehoeften geen grote dingen altijd nodig hebben. Dat je gewoon ook even kan vragen van heb je iets nodig. Of als er een visuele beperking hebt en je vraagt een medestudent, van hé kan je even meelesen. Dat ze dat dan gewoon doen.

Zonder al te veel vragen te stellen. Dus echt een stukje bewustwording van dat je met hele kleine dingetjes ook wel al heel ver kan komen.

R: Ja goed ja, is dat ook wat je hebt meegenomen uit de training?

P: Ja ik denk, dat komt denk ik ook wel overeen met de evaluatie. Dus daar worden ook helemaal geen grootste dingen in genoemd. Maar wel dus dat je vooral rekening met elkaar kan houden. En ook gewoon beter naar elkaar moeten luisteren.

En dat is ook door het gesprek aan te gaan. En er wat meer in de diepte in te gaan. Dat het ook wat tastbaarder wordt. Dat ze zich ook meer kunnen voorstellen.

R: Jessica en Pien, dankjewel voor jullie komst. En voor jullie bijdrage aan de training 'Harrie in het Onwijs'.

En helaas is het dus alweer het einde van de laatste aflevering van de podcast van 'Harrie in het Onwijs'. Mocht je meer willen weten of geïnteresseerd zijn in de training. Ga dan zeker naar.

CNVjongeren.nl Nogmaals dank aan Jessica en Pien dat ze aan wilden schuiven voor deze podcast. En tot ziens.